

1. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.
 2. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.

Aria ur Fidelio.

1. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.
 2. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.

4. D! Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.
 D! Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.

Aria ur Fidelio.

1. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.
 2. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.

2. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.

Upsala, Em. Pruzelius, 1832.

1. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.
 2. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.

81274

1. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.
 2. Jag vet engång
 Vid en bättre sång
 Stånker Gud och åt hvarandra.
 Följer du mig still,
 Hör mig du blott till,
 Må färdwinna allt det andra.
 Kärleken är ewig och när dñden ler
 Mådas wi och skiljas aldrig mer.

81274

Isfarten.

1. Rung Ring med sin Drottning till gästgubbar far,
 på sjön står isen så spegellikar.
 2. „Far ej dñwer isen,” den främling sad:
 „han brister, får djupt de det kalla bad.”
 3. „Rung drunknar icke så lätt,” sad Ring,
 „den som är rädd, kan gå sjön omkring.”
 4. Den främling blickar så mörk med hot,
 han spänner stålso i hast på fot.
 5. Elddraswarn sätter med makt åstad:
 han fruster lågor, han är så glad.
 6. „Sträff ut,” kret Rungen, „min trasware god,
 lät se om du är af Eleipners” stad!”
 7. Det går, som stormen går dñwer sjön:
 den gamle ej aktar sin drottningens bön.
 8. Men stålso båd kånpe står heller ej still,
 han far dem færdi så snart han vill.
 9. Han ritar mång’ vana i isens fann,
 stån Ingeborg åter dñwer sitt namn.
 10. Så lita de fram på den glatta ban,
 men under dem lurar den fälla Nan.
 11. Hon sitter ett hål i sitt silfverst,
 och släden ligger i döpen wäl.
 12. Elda Ingeborg warer så blek och lind,
 då kommer den gäst som en vinterdind.
 13. Han borrar i stålso i den hast,
 och griper i gångarna mon med hast.
 No 629.
 *) Dens häst.

